

Η ΣΧΕΣΗ ΤΗΣ ΠΑΛΑΙΑΣ ΜΕ ΤΗΝ ΚΑΙΝΗ ΔΙΑΘΗΚΗ.



Ως αίρεση θα μπορούσαμε να χαρακτηρίσουμε την περιφρόνηση και την παραθεώρηση της Παλαιάς Διαθήκης υπό πολλών στον χώρο μας. Κατά την ορθόδοξη θεολογία μας, όχι μόνον της Καινής, αλλά και της Παλαιάς Διαθήκης το θέμα είναι ο Χριστός. Και τις δύο Διαθήκες τις ενώνει το Πρόσωπο του Μεσσία, ο Κύριος ημών Ιησούς Χριστός.

Η μεν Παλαιά Διαθήκη προφητεύει για την έλευση του Μεσσία και προετοιμάζει τον κόσμο για την υποδοχή του, η δε Καινή Διαθήκη μάς λέει για την εκπλήρωση των προφητειών της Παλαιάς Διαθήκης περί του Χριστού. Την στενή σχέση των δύο Διαθηκών, την σύνδεσή τους στο Πρόσωπο του Ιησού Χριστού, εκφράζουν οι ωραίοι αυτοί λόγοι του ιερού Χρυσοστόμου: «Προέλαβε την Καινήν η Παλαιά και ηρμήνευσε την Παλαιάν η Καινή. Και πολλάκις είπον, ότι δύο Διαθήκαι και δύο παιδίσκαι και δύο αδελφαί τον ένα Δεσπότην δορυφορούσι. Κύριος παρά προφήταις καταγγέλλεται, Χριστός εν Καινή κηρύσσεται. Ου καινά τα καινά, προέλαβε γαρ τα παλαιά. Ουκ εσβέσθη τα παλαιά, ηρμηνεύθη γαρ εν τη Καινή». Και ο ιερός Αυγουστίνος είπε αυτόν τον ωραίο, πάλι, λόγο: «Η Καινή Διαθήκη κρύβεται στην Παλαιά και η Παλαιά Διαθήκη ανοίγεται στην Καινή». Η Παλαιά Διαθήκη πρέπει να ερμηνεύεται χριστολογικά. Έτσι την ερμήνευσαν οι άγιοι Απόστολοι και οι Πατέρες της Εκκλησίας μας. Πραγματικά η Παλαιά Διαθήκη χωρίς την χριστολογική της ερμηνεία έχει «κάλυμμα», είναι ακατανόητη (βλ. Β' Κορ. 3,12-16). Όλη την Παλαιά Διαθήκη την βλέπουμε σαν μια προφητεία περί του Χριστού, προφητεία είτε με λόγια είτε με τύπους.

Το θέμα της Παλαιάς Διαθήκης, λοιπόν, όπως και της Καινής, είναι ο Χριστός. Με την διαφορά ότι, ενώ στην Νέα Διαθήκη ο Υιός του Θεού είναι σαρκωμένος, στην Παλαιά Διαθήκη είναι άσαρκος. Πρέπει να διαβάζουμε την Παλαιά Διαθήκη για τον λόγο ότι η θεία αποκάλυψη που περιέχεται στην Αγία Γραφή δόθηκε προοδευτικά. Για να σπουδάσουμε, λοιπόν, την αποκάλυψη αυτή, θα πρέπει να αρχίσουμε από τα πρώτα μαθήματά της, που περιέχονται στην Παλαιά Διαθήκη και έπειτα να προχωρήσουμε στα υψηλά της μαθήματα, που περιέχονται στην Καινή Διαθήκη. Γιατί, διαφορετικά, θα μας είναι ακατανόητη η υψηλή διδασκαλία της Καινής και δεν θα μπορέσουμε να συλλάβουμε το σχέδιο που έγινε για την σωτηρία μας και που αρχίζει από την Παλαιά Διαθήκη (βλ. Εβρ. 1,1). Η Παλαιά Διαθήκη είναι η βάση της Καινής. Η Εκκλησία μας στηρίζεται στην διδασκαλία των Προφητών και των Αποστόλων, στην Παλαιά, δηλαδή, και στην Καινή Διαθήκη. Την Κυριακή της Ορθοδοξίας (Α' Κυριακή Νηστειών) διακηρύσσουμε: «Οι προφήται ως είδον, οι απόστολοι ως edίδαξαν... ούτω φρονούμεν, ούτω λαλούμεν». Η Καινή Διαθήκη δεν κατήργησε την Παλαιά, αλλά την συμπλήρωσε. Ο Κύριός μας είπε: «Μη νομίσητε ότι ήλθον καταλύσαι τον νόμον ή τους προφήτας. Ουκ ήλθον καταλύσαι αλλά πληρώσαι» (Ματθ.5,17). Ο σκοπός του νόμου της Παλαιάς Διαθήκης είναι να κάνει τους αναγνώστες του να νοήσουν ότι είναι αμαρτωλοί με τις παραβάσεις των εντολών του. Και ένοχοι για τις παραβάσεις τους αυτές να κραυγάσει ο καθένας: Ελέησόν με τον αμαρτωλό. Και επειδή η σωτηρία, όπως η ίδια η Παλαιά Διαθήκη το λέει, θα ερχόταν από τον αναμενόμενο Μεσσία, τον Ιησού Χριστό, τον Υιό του Θεού, υπόβαθα η προσευχή και του κόσμου της Παλαιάς Διαθήκης ήταν αυτή: Κύριε Ιησού Χριστέ, Υιέ του Θεού, ελέησόν με (έλα να με σώσεις) τον αμαρτωλό.

**Πανοσιολ. Αρχιμανδρίτου κ. Ιερεμίου Φούντα, Καθηγητού της
Θεολογικής Σχολής του Πανεπιστημίου Αθηνών**

Πηγή : <http://users.sch.gr/>